

ve výši, jež vylučuje příslušnost zapsaných pokladen pomocných po rozumu § 1, odst. 4 zák. z 16. července 1892 č. 202 ř. z.

Zákonným základem nař. rozhodnutí jest podle jeho znění toliko předpis čl. VII zák. o pens. pojištění z 5. února 1920 č. 89 Sb., jenž stanoví, že skupiny zaměstnanců podle tohoto zák. nově podrobené pojistné povinnosti nemohou býti členy zapsaných pokladen pomocných, jichž působnost jest podle čl. XXI, odst. 3 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. omezena na pojištěnce, podrobené pojistné povinnosti podle zák. z 16. prosince 1906 č. 1. ř. z. z roku 1907 nebo cis. nař. z 25. června 1914 č. 148 ř. z. Vycházel tedy žal. úřad z předpokladu, že řečených 12 hajných a zahradník patří ke skupině zaměstnanců pojistné povinnosti pensijní teprve zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. nově podrobených a že nem. pokladna soukromých úředníků a zřízců v Praze jest zapsanou pokladnou pomocnou po rozumu čl. XXI, odst. 3. zák. z 15. února 1919 č. 268 Sb., a z těchto předpokladů dospěl k závěru, že její příslušnost na jmenované osoby, podrobené pensijní pojistné povinnosti teprve podle zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb., se nevztahuje.

Správnost prvního předpokladu, týkajícího se pensijní povinnosti řečených zřízců, stížnost nepopírá. — — —

Stížnost dále sama připouští, že Nem. pokladna soukromých úředníků a zřízců v Praze jest zapsanou pokladnou ve smyslu čl. XXI, odst. 3 nemoc. zák. z roku 1919.

Pokud by však stížnosti mohlo býti rozuměno v ten smysl, že právě zmíněná pokladna podle svých stanov jest oprávněna pojišťovati i zřízence podrobené pensijnímu pojištění podle zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. proto, že se čl. VII tohoto zák. na ni nevztahuje, nelze stížnosti dáti za pravdu.

I když se připustí, že nebylo zákonné překážky schváliti ustanovení stanov Nemoc. pokladny soukromých úředníků a zřízců v Praze, podle něhož se působnost její vztahuje na členy podrobené pensijní povinnosti i podle novel k zák. o pensijním pojištění z roku 1906 vydaných vůbec, tu toto ustanovení stanov bylo určité vymezeno z vůle zákona článkem VII zákona z 5. února 1920 č. 89 Sb., jenž nepřipouští, aby ode dne 1. července 1920 (čl. VIII) skupiny zaměstnanců podle tohoto zák. nově podrobené pojistné povinnosti pensijní, byly členy zapsaných pokladen pomocných ve smyslu článku XXI, odst. 3 nemoc. zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb.

Poněvadž v písemné stížnosti nebyl brán v odpor předpoklad nař. rozhodnutí, že o takové zaměstnance jde, kteří teprve ode dne 31. července 1920 se stali povinnými pensijním pojištěním, nelze v nař. rozhodnutí sledati nezákonnost a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3025.

Válečné škody: Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska není příslušným rozhodovati o žádostech za náhradu válečných škod podle vl. nař. č. 366/1920.

(Nález ze dne 27. prosince 1923 č. 21.994).

V ě c: Dr. Vojtěch W. v K. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran náhrady škody způsobené erárem.

V ý r o k: Na ří k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

Ď ů v o d y: Žádost Dra Vojtěcha W., advokáta v Kežmarku, o náhradu za poštěho koně byla výn. min. pro Slov. z 3. června 1922 odmítnuta s tím, že »záležitost nespádajíc pod pojem válečných škod ve smyslu vl. nař. z 21. května 1920 č. 366 Sb. postoupena byla zem. vojenskému velitelství pro Slovensko, které vrátilo žádost s podotknutím, že byla podána v roce 1921, tedy opožděně. Současně podotýká jmenované velitelství, že utrpěl-li advokát Dr. W. skutečně uvedeným způsobem — což ostatně nezvratně prokázáno není, — škodu, zdá se býti za ni odpovědným jediné onen nadporučík hulanského pluku č. 13, jenž, ne dbaje úředního přidělení, ubytoval nemocné erární koně ve stáji vdovy W., kde prý stáli zdraví privátní koně.«

O stížnosti proti tomuto výnosu podané, uvážil nss toto:

Dovolávajíc se vysvědčení městské rady v Kežmarku, že Dr. Vojtěch W. vrátil se z ruského zajetí teprve koncem měsíce listopadu roku 1920, namítá stížnost, že st-1 nebyl s to dříve uplatňovati svoji pohledávku o náhradu škody. Avšak z obsahu nař. rozhodnutí vysvítá, že výrok, proti němuž tato námitka směřuje, t. j. že žádost st-lem byla podána teprve v roce 1921 a že jest tudíž opožděná, jest výrokem zem. vojenského velitelství pro Slovensko. Nepochází tudíž od žal. úřadu, t. j. min. pro Slov. Z toho však následuje, že tento výrok není výrokem konečným, a jest tudíž stížnost ohledně této námítky dle § 5 zák. o ss nepřipustnou.

Výrokem min. pro Slov. a tedy výrokem poslední instance, proti němuž je přípustna stížnost k nss, jest pouze ona část nař. výnosu, v níž se vyslovuje, že záležitost nespadá pod pojem válečných škod ve smyslu vl. nař. z 21. května 1920 č. 366 Sb.

Výrok ten uznal nss nezákonným, vycházeje z těchto úvah:

Podle § 3 vl. nař. z 21. května 1920 č. 366 Sb. jest přihláška, směřující k náhradě válečných škod uvedených v bodu 1—7 § 1 tohoto nař. podati u pol. úřadu I. stolice bydliště žadatelova; řízení o přihláškách jest upraveno v § 7, jenž stanoví, že po provedení tam předepsaného šetření přihlášky předložiti jest hromadně s přehledným výkazem pol. úřadu stolice druhé, který — není-li třeba šetření v cizozemsku — výkazy se všemi spisy předložiti má m i n. v n i t r a. Provedením tohoto vl. nař. jsou dle § 13 pověřeni ministři vnitra a věci zahr. v dohodě se zúčastněnými ministry.

Ze spisů jde, že žádost Dra Vojtěcha W. o náhradu škody za poštěho koně po provedeném šetření městskou radou města Spišská Belá dne 24. října 1921 předložena byla županovi v Levoči a tímto zprávou z 15. dubna 1922 min. pro Slov., jenž žádost nař. rozhodnutím odmítl.

K tomuto výroku však žal. úřad podle toho, co bylo shora uvedeno, nebyl kompetentní, protože rozhodnutí o právním nároku, aby žadatelem přihlášená škoda pojata byla do seznamu škod ve smyslu § 1 cit. vl. nař., spadá dle § 1 do příslušnosti min. vnitra. Min. pro Slov. osvojilo si tudíž kompetenci, pro kterou není opory v zákoně a bylo proto nař. rozhodnutí dle § 7 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 zrušiti pro nezákonnost.